Tři dny v zasněžené krajině

Inspirativní příběh
o odvaze změnit svůj život

INA BHATTER

metafora

Přeložila Helena Fuxová

Ukázka z knihy:

Musela jsem myslet na Sofii a pokoušela jsem se vzpomenout si, jaké to tehdy bylo. O čem jsem přemýšlela, jak jsem se cítila, když jsem byla v jejím věku? Když jsem pevně zavřela oči, radost ze života se na krátký okamžik znovu vrátila, zase byla tu. Pocit, že je se mnou vše v pořádku. Přesvědčení, že další den bude skvělý. Že vše bude dobré. Napořád.

Jak jsem tak malátně ležela v posteli a z obýváku vnímala praskání posledního polena v krbu, náhle jsem se pevně rozhodla: tohle kouzlo chci zpět. Vše bude jako předtím. Jiskření v očích, které jsem odpoledne viděla u Sofie. Pocit, že jsem neporazitelná, neohrožená, milovaná. Chtěla jsem znovu žasnout nad sněhovými vločkami padajícími z nebe. Chtěla jsem se smát nahlas jako Sofie, když na hlavu našeho „sněhorožce" nasazovala rampouch. Především jsem se ale chtěla probouzet s nadšením, a ne s pomyšlením: „Tak je tu zas další den." Jen jsem ještě přesně nevěděla, jak to zařídit.

„Kniha se čte tak, jak by se den uprostřed zaváté samoty měl číst: nejprve opatrně, nejistě, pak čím dál bezstarostněji, odpoutaně od povinností a očekávání každodenního života. … Je to příběh, který pohladí po duši, ale zároveň zůstává v mysli.“

„Není to kniha o seberozvoji se zdviženým prstem, ale namísto suché teorie nabízí dojemný příběh. Má svou atmosféru, protože sníh a samota vytvářejí dokonalé prostředí pro hlubší zamyšlení.“

„Pohádkový průvodce pro vystresované lidi.“

– čtenářské ohlasy, Alex-buch.at

„Čtivý příběh odehrávající se v idylickém prostředí nás vede k tomu, abychom se nezapomněli starat sami o sebe.“

– Büchereule.de

Tři dny v zasněžené krajině

INA BHATTER

Přeložila Helena Fuxová

metafora

Original Title: "Drei Tage im Schnee" by Ina Bhatter © 2025, Verlag Kiepenheuer & Witsch GmbH & Co. KG, Cologne/Germany
Translation © Helena Fuxová, 2026
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026

All rights reserved

ISBN 978-80-271-8813-0 (ePub)
ISBN 978-80-271-8812-3 (pdf)
ISBN 978-80-7625-958-4 (print)

PŘEDMLUVA

Ke konci života spousta lidí říkává, že by vše bylo snazší, kdyby životní moudrost získali dříve. Přitom je tomu zcela naopak: nám dospělým by prospělo, kdybychom tak rychle nezapomněli na to, jaké to bylo být dítětem. To jsem si každopádně uvědomila během jednoho zasněženého víkendu kdesi v odlehlých končinách; a že k tomu došlo, měla na svědomí jedna neobyčejná osoba.

Někdy bych si přála se na ono místo, k tomu malému domku u jezera, vrátit. Znovu se setkat se Sofií. Připravit jí šálek kakaa s maršmelouny a říct jí, jak moc mi setkání s ní změnilo život. Protože je ale nepravděpodobné, že bych ji tam našla, že bych se s ní vůbec ještě kdy viděla, rozhodla jsem se o tom všem napsat. Tam venku jsou dost možná další lidé, kteří se nacházejí v podobně složité situaci jako tehdy já. A nemají žádnou Sofii, která by jim ukázala, co je

v životě skutečně důležité. Těm snad tyto řádky pomohou. A kdo ví, jednoho dne se u mě třeba zastaví dívka jménem Sofie s touto knížkou v ruce, polichocená, že se jí povedlo to, co bychom všichni rádi: změnit život k lepšímu.

Anděl ve sněhu

V době, kdy jsem Sofii potkala poprvé, jsem na tom nebyla nejlépe. Cítila jsem se tak mizerně, že jsem tři dny předtím celý večer probrečela na tmavošedé koupelnové předložce. Nejpodivnější bylo, že jsem k tomu neměla žádný důvod – alespoň viděno zvenčí. Všichni mě neustále ujišťovali o tom, jaký mám báječný život. Každý o tom byl pevně přesvědčený, kromě mě – a mého hlasu v hlavě, který zarputile bez ustání reptal, ať jsem udělala, či se mi přihodilo cokoli. Po celý den, od samého rána až do večera, nejraději však ve 4:37 ráno, do mě hučel a poučoval mě, co jsem měla udělat jinak, a hlavně lépe, jak jsem byla hloupá a jak náročné bude dosáhnout všeho, co jsem si předsevzala.

Nyní jsem stála u okna dřevěného domku, jejž jsem si na tři dny pronajala, dívala se na ocelově šedé jezero a déšť se sněhem, hnaný větrem proti okennímu

sklu, a pomyslela si, že svět kolem vypadá stejně jako ten můj vnitřní. Oba byly zcela bezbarvé. Svět venku jako by sestával jen z vybledlých, rozmazaných kontur, jako by z něho někdo vysál veškerou barevnost.

Odvrátila jsem se od okna a začala se rozhlížet po prostorném obýváku. Jak jsem očima bloudila po pečlivě vybraném stylovém nábytku v místnosti, rozlil se ve mně v tu chvíli pocit pohody a hned se mi vybavil jeden, v mém okolí poslední dobou často skloňovaný výraz: „hygge“. Kirsten, kolegyně z práce pocházející z malého městečka v Dánsku, považuje toto slovo za otravné a nadhodnocené, v čemž jsem jí musela dát se smíchem za pravdu. Tajně jsem však po tomto pocitu tepla a pohody toužila, po onom stěží polapitelném vnitřním rozpoložení, pro které náš jazyk žádný výraz nezná. Prohlížela jsem si vitrínu ze světlého žilkovaného dřeva plnou bílého nádobí, podlouhlý jídelní stůl s lavicí podél okna, police plné knížek, krb, béžový gauč, před nímž jako spící zlatý retrívr ležela chlupatá, pískově žlutá předložka. Vše zde mělo své místo a vyzařovalo pocit klidu a bezpečí.

Od těchto pocitů byl můj každodenní život na hony vzdálený. Často mi připadalo, že nejsem na správném místě a už vůbec ne ve správný čas. Jako bych ve svém životě nebyla plně přítomná, jako by mě vždy nějaká jiná síla hnala kupředu. Každé ráno už abych byla pryč z bytu a šup do kanceláře, tam samé pobíhání mezi psacími stoly a meetingovými místnostmi, poradami a videokonferencemi, po práci honem na cviče-

ní, do supermarketu, na večerní akce a osobní schůzky. Ve dnech, kdy jsem pracovala z domova, jsem už pár minut po probuzení seděla s šálkem kávy u psacího stolu. Ještě v pyžamu jsem začala odpovídat na první zprávy a z misky si nabírala müsli, zatímco jsem si před ranní poradou pročítala přehled denního tisku. Zbytek dne, jak jen to šlo, jsem se snažila nevnímat přetékající koš na prádlo stojící v rohu místnosti, nahromaděnou poštu na odkladači a vůbec celý ten nepořádek kolem. Večer jsem byla po všech těch schůzkách, řetězících se v kalendáři jedna za druhou jako perly na provázku, často tak unavená, že se mi chtělo jen ležet na gauči a koukat se na nějaký seriál, který by mě na chvíli přivedl na jiné myšlenky. Stručně řečeno, můj život by se rozhodně nedal označit slovíčkem „hygge“.

Ale právě proto jsem teď byla tady: abych vypnula, zklidnila se, načerpala novou sílu. Žádné porady, e-maily, povinnosti. Chtěla jsem mít prodloužený víkend jen pro sebe a nemuset se o nic starat. Ta představa se mi však nyní jevila mnohem méně lákavá, než když jsem si tohle volno plánovala, i když domek byl opravdu krásný. Neměla jsem raději ty tři dny využít k tomu, abych doma konečně pořádně uklidila, pustila se do daňového přiznání nebo abych vyřídila vánoční korespondenci? A proč jsem se vlastně na cestu vydala sama a ani mě nenapadlo zeptat se kamarádky, jestli by třeba nejela se mnou?

Opatrně jsem otevřela velká prosklená dvířka kamen, naskládala do nich ještě lesem vonící polena,

která byla vedle vzorně vyrovnaná, a pokusila se rozdělat oheň. Což nebylo tak jednoduché, jak se zdálo – přinejmenším pro člověka z města jako já. Pokaždé jen ohořelo několik větviček, oheň vyhasl, jednou jsem si zápalkou málem spálila prsty a ještě se div neudusila, když jsem opět otevřela dvířka a vyvalilo se na mě mračno kouře.

Nakonec jsem uspěla. Vyškubla jsem pár stránek ze starých časopisů, zmačkala je, dala je pod větve a zapálila, takže od větviček chytla i větší polena.

Vrátila jsem se k oknu a zjistila, že těžké dešťové kapky smíchané se sněhem se proměnily v nadýchané sněhové vločky radostně vířící po obloze. Sněžilo tak hustě, jako by Perchtu při vytřepávání peřin něco kouslo do nosu nebo jako by tam nahoře byla nějaká neobyčejně pracovitá sněhová Popelka. Zadívala jsem se na bíle kropenaté nebe zprvu se zájmem, pak s údivem – nevzpomínám si, kdy naposledy jsem viděla takovou chumelenici – a nakonec s obavami. To místo jsem totiž neznala. Dům ležel na samotě a příjezdová cesta byla hrbolatá a obtížně sjízdná. Váhala jsem, jestli bych neměla cestovní tašku, která ležela vedle kamen ještě nevybalená, znovu naložit do kufru pronajatého auta a vrátit se do města.

Bylo páteční poledne. Představovala jsem si, co všechno by se mohlo pokazit, jak v pondělí nejspíš propásnu důležitou schůzku s předsedkyní správní rady, protože budu v domku úplně zasněžená a odstřižená od okolního světa. Že přestane fungovat topení, nebo že se dokonce poraním – a nikdo o tom

nebude mít ani tušení. Proč jsem jen nejela do jiného města za kamarádkou nebo k moři? A byl tu zase ten známý hlas.

Lidé kolem mě o něm nic nevěděli. Netušili, že jsem každý večer bojovala s usínáním a ráno zase s tím, abych se vůbec zvedla z postele. O příhodě na předložce v koupelně neměli tušení už vůbec. Místo toho mi záviděli krásný byt v historické zástavbě jedné z nejoblíbenějších čtvrtí města, moji pozici vedoucí tiskového oddělení velké společnosti a také to, že jsem si vcelku mohla dělat, co se mi zachtělo. Byla jsem tou, která má všechny dveře otevřené. Nepočítám-li každou zimu se vracející zarputilé nachlazení a občasné bolesti hlavy z přepětí, ještě nikdy jsem nebyla pořádně nemocná a už teď jsem vydělávala víc než moje máma rok před důchodem. Měla jsem také ty nejlepší kamarádky na světě. Dvě z nich dokonce bydlely nedaleko a vždy, když jsem nedělala přesčas a nechtěla být doma sama, jsem večery trávila buď u Katrin s rodinou, kdy jsme si pochutnávali na obří pizze, nebo jsme u Izy na gauči sledovaly filmy.

Pokud mi moje okolí přece jen přiznalo špetku práva na to být nespokojená, pak jen s ohledem na skutečnost, že jsem s pětatřicítkou na krku stále nenašla pana Pravého.

Přitom to zdaleka nebyl můj největší problém. Nijak nesouvisel s pocitem malátnosti opakujícím se každé ráno při zvonění budíku, které jsem ignorovala tak dlouho, jak jen to šlo. Také nevysvětloval, jak se stalo, že se mi ze života velmi plíživě a nenápadně

vytratila veškerá pestrost, a proč je teď tak monotónně šedý. Vinu jsem přisuzovala hlasu, který mi večer nedával spát, a myšlenkám vířícím mou hlavou v nekonečných přesmyčkách jako na nějaké horské dráze děsivého zábavního parku.

Zůstala jsem stát u okna a sledovala, jak se mi svět před očima halí do deky z čerstvého sněhu jako v nějakém časosběrném filmu. Ve chvíli, kdy jsem znovu začala přemítat o tom, že trávit víkend na samotě nebyl zrovna povedený nápad, kdy jsem si celá zmrzlá přitáhla šál těsněji k ramenům a pochybovala, jestli kdy přestane sněžit, jsem ji poprvé zahlédla: malou červenou postavičku podobnou michelinskému panáčkovi, jak se odhodlaně brodí sněhem na cestě podél jezera, vedoucí těsně kolem „mého“ domku. Zastavila se kus od plotu, rozhlédla se, jako by něco hledala, a posadila se vedle tří smrků uprostřed zasněženého prostranství vyhlížejícího jako louka. Kolem dokola nebylo kromě ní ani živáčka.

Spěšně jsem otevřela okno. Skřípło a zavrzalo, kupa sněhu se sesula z okenní římsy. Dětská postavička vzhlédla mým směrem.

„Hej!“ zvolala jsem poněkud hlasitě. „Ty ses ztratila?“

„Ne,“ odpovědělo dítě pevným hlasem. Pak se zadívalo zpět na prostranství před sebou, jako by mu uteklo něco důležitého.

„Potřebuješ pomoc?“

Dítě se na mě zmateně zadívalo, zřejmě nechápalo, nač se ho ptám.

„Ne,“ opáčilo klidně.

„Měla jsem takový dojem," vysvětlovala jsem, „protože jsi tu sama a tolik sněží. Navíc ses posadila."

Pod tlustou modrou čepicí přeběhl dívce přes zpola zakrytou tvář úsměv a ona klidně odpověděla: „Ach tak. No já si sedla, protože chci udělat andělíčka ve sněhu. Hledám jen nejlepší místo."

Musela jsem se zasmát: „Andělíčka?"

„Jasně!" zvolala. „Je to zábava! Pojď ven a udělej taky jednoho!"

„Díky, ale to asi ne," odpověděla jsem. Vzápětí se probudil hlas v mé hlavě, aby mi připomněl, že beztak nemám žádné voděodolné kalhoty ani sněhule a s promáčenýma nohama bych se jistojistě nastydla. Tím pádem bych prošvihla pondělní schůzku s předsedkyní správní rady a nemohla bych s ní probrat komunikační strategii pro příští rok. Nuceně jsem se usmála a dodala:

„Tobě ale příjemnou zábavu."

Pak jsem zavřela okno.